

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek a Rendőr-főkapitányság alperes ellen fegyvertartási engedély ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Heves Megyei Bíróság 2010. október 20. napján kelt 2.K.30.107/2010/3. sorszámú jogerős ítélete ellen az alperes által 4. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

i t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Heves Megyei Bíróság 2.K.30.107/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Heves Megyei Bíróság 2.K.30.107/2010/3. sorszámú, 2010. október 22. napján kelt jogerős ítéletében az alperes 2306/1/2010. számú határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás szerint az alperes keresettel felülvizsgálni kért határozatában a felperes által a Megyei Rendőr-főkapitányság határozata ellen benyújtott óvást elutasította. Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta. Ítéletében hivatkozott a 253/2004.(VIII.31.) Korm.rendelet (továbbiakban: Korm.rendelet) 25.§ (1) bekezdését, melynek értelmében önvédelmi célra lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége – tűzfegyverrel elhárító veszélyhelyzet fennállása miatt – fokozott védelmet igényel. Kiemelte, hogy az élet, testi épség fokozott védelmének igénye és az, hogy ez a védelem csak tűzfegyverrel biztosítható akként értelmezendő, hogy a vészhelyzetnek közvetlennek és konkrétnek kell lennie. Az absztrakt veszélyhelyzet lehetősége, a veszélyhelyzet valószínűsítése a bizonyítottság jogszabályi feltételének nem tesz eleget. Az

elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a felperes azon hivatkozását is, miszerint az a körülmény, hogy a lőfegyvertartási engedély meghosszabbítását kérelmező rendőrként dolgozik önmagában az életet és a testi épséget közvetlenül veszélyeztető helyzet fennállását nem igazolja és nem bizonyított az sem, hogy ez a veszélyhelyzet csak tűzfegyverrel hárítható el.

A megyei bíróság hivatkozott arra is, hogy a Korm.rendelet alapján a beosztásból eredő alanyi jogosultság a lőfegyvertartásra vonatkozóan megszűnt, minden kérelmezőnek, illetőleg meghosszabbítás iránti kérelmet előterjesztőnek az adott aktuális időpontban kell bizonyítani az engedélyezési feltételek fennállását, jelen esetben a konkrét veszélyeztetettséget. Utalt arra is a megyei bíróság, hogy az ügyféli nyilatkozat, valamint a parancsnoki javaslat a bizonyítékok között értékelhető.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában arra is hivatkozott, hogy önmagában a munkakör betöltése és ellátása nem bizonyítja az engedélyezési feltételek fennállását. Az valószínűsíthető, hogy a kérelmező az általa betöltött munkakör miatt fenyegetésnek lehet kitéve azok részéről akikkel szemben intézkedést foganatosít, azonban nincs a rendelkezésre álló adatok alapján olyan konkrét információ, amely alátámasztaná azt, hogy a kérelmező korábban konkrét veszélyhelyzetnek volt kitéve.

Az elsőfokú bíróság az új eljárásra nézve elrendelte annak vizsgálatát, hogy a kérelmező vonatkozásában a Korm.rendelet 25.§ (1) bekezdés szerinti feltételek igazoltak-e, volt-e konkrét fenyegetés akár szóban, vagy írásban esetleg bírósági eljárás fenyegetés vagy veszélyhelyzet miatt.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet sérti a Korm. rendelet 32.§ (1) bekezdését, illetőleg a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (1) és (6) bekezdése téves értelmezésén alapul.

Az alperes kiemelte, hogy az önvédelmi célú lőfegyver tartásának engedélyezése a rendőrhatalóság hatáskörébe tartozik.

Álláspontja szerint az elsőfokú hatóság, valamint az óvást elutasító határozatban az alperes eleget tett a Ket. 50.§ (1) bekezdésben meghatározott tényállás tisztázási kötelezettségének. Az elsőfokú szerv a döntés elbírálásánál figyelembe vette a kérelmező munkakörét és az abból adódó veszélyeztetettséget is átlátó parancsnoki nyilatkozat tartalmát. E körben az eljáró szerv konkrétan vizsgálta, hogy a kérelmező ügyében fennáll-e a Rendelet 25.§ (1) bekezdésében meghatározott veszélyhelyzet.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a Ket. 50.§ (3) bekezdése értelmében a hatóság által hivatalosan ismert és köztudomású tényeket nem kell bizonyítani. A rendőri jelentések alapján szintén tényként kezelhető, hogy nap mint nap érik erőszakos cselekmények, atrocitások a rendőri munkát végző állományt.

Alperes álláspontja szerint a fegyvertartás alapjául szolgáló veszélyeztetettség bizonyítása körében az absztrakt és a közvetlen veszély értékelésénél az eljáró hatóságnak a becsatolt bizonyítékok alapján kellett megalapítani a tényállást. A kérelmező beosztást tölt be, amely a bűncselekményt elkövetőkkel való mindennapi találkozást és konfrontációt is magába foglalja és ez megalapozta a tűzfegyverrel elhárítható fokozott veszélyeztetettség fennállását. Az alperes hivatkozott arra is, hogy a Ket-ben meghatározott bizonyítékoknak nincs előre meghatározott bizonyító erejük, az eljáró hatóság a 2.§ (3) bekezdése szerint a bizonyítékokat súlyuknak megfelelően értékeli és a döntését a valóságnak megfelelő tényállásra alapozza. Az alperesi álláspont szerint ennek megfelelően járt el, így határozata nem jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta, miszerint az önvédelmi célú lőfegyver tartási engedélyezésének jogszabályi feltételei 2004-től megváltoztak, melynek következtében a korábbi engedélyezési gyakorlat nem folytatható. A felperes vitatta, hogy a veszélyeztetettség a Ket. 50.§ (3) bekezdése szerint is megállapítható lenne. Megítélése szerint az általános fenyegetettség a konkrét veszélyhelyzet igazolásához nem elegendő, az önvédelmi célú lőfegyver tartásának indokoltságát konkrét veszélyhelyzettel kell alátámasztani. Helyesen állapította meg az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság, hogy az önvédelmi célú lőfegyvertartás engedélyezéséhez szükséges feltételhez a foglalkozás és a munkakör igazolása önmagában nem elegendő, a tényállás tisztázásához a konkrét veszélyeztetettség fennállását és annak mértékét is bizonyítani kell, ami nem történt meg a kérelmező esetében.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem korlátai között vizsgálta, a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdés szerint tárgyaláson kívül elbírálva.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Korm.rendelet 25.§ (1) bekezdése szerint a Rendelet eltérő rendelkezése hiányában önvédelmi célra rövid lőfegyver és lőszer

megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége – tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt – fokozott védelmet igényel.

Az elsőfokú bíróság a Korm.rendelet szabályait helytállóan értelmezte és megalapozottan utalt arra, hogy önvédelmi célú lőfegyver-tartás engedélyezésének alapja az élet és testi épség vonatkozásában fennálló konkrét és bizonyított veszélyeztetés és ezáltal olyan veszélyhelyzet fennállása, amely tűzfegyverrel elhárítható.

A Rendelet 25.§ (1) bekezdése több irányú és együttes feltételt fogalmaz meg és a feltételek a kérelmező bizonyítási tevékenységéhez kapcsolódnak. Arra is helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy a Korm.rendelet – a korábbi szabályozással ellentétben – nem köti bizonyos munkakörök betöltéséhez az önvédelmi célú lőfegyver-tartás engedélyezhetőséget, illetőleg egyes munkakörök betöltése nem teremt alanyi jogot önvédelmi célú lőfegyver tartására. A kérelmező részére kiadott korábbi engedély meghosszabbítása esetében már a Korm.rendelet előírásait kellett alkalmazni figyelembe véve a jogszabály 32.§ (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy ebben az engedélyezési eljárásban – azonosan az ügyészi óvásban megfogalmazottakkal – valójában nem történt meg a konkrét fenyegetettség bizonyítása, illetőleg annak vizsgálata sem, hogy ez a fenyegetettség olyan veszélyhelyzetet jelentett, mely önvédelmi célú lőfegyverrel elhárítható.

Osztotta a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a Rendelet 25.§ (1) bekezdése a kérelmező élet és testi épségének konkrét és bizonyítható veszélyeztetettségéhez kapcsolódik. Ezt a jogszabályhely már nem szűkíti le munkakör betöltéséből eredő veszélyeztetettségre és nem is kapcsolja ebből eredő körülményhez. Önmagában az élet és testi épség veszélyeztetettségének bizonyítása önvédelmi célú lőfegyver tartását még nem alapozza meg, emellett annak megállapítása is szükséges, hogy ez a veszélyhelyzet olyan jellegű, amely csak tűzfegyverrel hárítható el és a veszélyhelyzet alapján az élet és testi épség fokozott védelmet igényel.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy az óvással támadott (alap) eljárásban nem történt meg a Korm.rendelet 25.§ (1) bekezdés valamennyi feltételének vizsgálata és ezen belül különösen az élet és testi épség konkrét veszélyeztetettségének bizonyítása és ehhez kapcsolódóan az olyan védelmi igény alátámasztása, amely csak a tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzetből ered. A kérelmező által betöltött munkakör alapján helytálló volt az elsőfokú bíróság részéről annak hangsúlyozása, hogy önmagában a rendőri munkához kapcsolódó

általános veszélyeztetettség nem elegendő a Korm.rendelet 25.§ (1) bekezdése szerinti lőfegyvertartás engedélyezéséhez, illetőleg a korábban kiadott engedély meghosszabbításához. Nem vitathatóan az alperes által megjelölt körülmények kérelmező által betöltött tisztséget is figyelembe véve fennállnak, azonban ezt meghaladóan is szükséges volt a kérelmező esetében annak bizonyítása és hatóság általi vizsgálata, hogy az élet és testi épség mennyiben igényel fokozott védelmet és ez kapcsolódik-e tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzethez. Az elsőfokú bíróság e körben megalapozottan foglalt állást arról, hogy az alaphatározat ezen körülmények vizsgálatát nem tartalmazta, a határozat indokolásából arra lehetett következtetni, hogy az engedélyező hatóság kizárólag a kérelmező rendőri hivatását vette figyelembe az engedély meghosszabbítása során.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében tévesen utalt arra, hogy az alapeljárásban valójában megtörtént a bizonyítékok vizsgálata, s a döntés megfelelt a Ket. 2.§ (3) bekezdés, valamint 50.§ rendelkezéseinek. Az alperes részéről annak felhívása ugyan helytálló volt, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban az egyes bizonyítékoknak nincs konkrétan meghatározott bizonyító ereje, azonban az alapeljárás törvénysértését nem a bizonyító erő téves vizsgálata vagy a bizonyítékok nem megfelelő értékelése, hanem a releváns bizonyítás teljes hiánya okozta. Az alperes által megjelölt Ket. 50.§ (3) bekezdése (a hivatalosan ismert és a köztudomású tények bizonyításának szükségtelensége a hatósági eljárásban) nem volt alkalmazható, mivel rendőri munkához kapcsolódó általános veszélyeztetettség az egyéni kérelmező esetében a Korm.rendelet 25.§ (1) bekezdés feltételeinek teljes körű fennállását nem igazolja. Az ilyen típusú, az adott foglalkozáshoz vagy beosztáshoz kapcsolódó általános veszélyeztetettség több munkakör illetőleg közfeladat esetében is megállapítható, így a Ket. 50.§ (3) bekezdésének általános alkalmazhatósága a lőfegyvertartási ügyekben lényegében azt jelentené, hogy valamennyi általános veszélyeztetettséggel érintett foglalkozás esetén - a tételes szabályozással ellentétben - kizárólag a munkakör betöltése alapján biztosítható volna önvédelmi célú lőfegyver.

Arra is helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hivatkozott bizonyítékok, így elsősorban a parancsnoki vélemény, valamint az ügyfél nyilatkozata a Rendelet 25.§ (1) bekezdése szempontjából bizonyítékok, azonban azok konkrét vizsgálatát kell az engedélyező hatóságnak elvégezni olyan módon, hogy a bizonyítékok értékelését a határozat indokolási részében is rögzíti. Az alperes által a felülvizsgálati kérelemben megjelölt körülmények a rendőri munka, illetve a kérelmező konkrét tevékenységével kapcsolatos veszélyeztetettsége körében érdemben nem vitathatók, azonban határozat jogsértését éppen az okozta, hogy

ezen körülmények érdemi értékelését határozat maga tartalmazta, illetőleg a Rendelet 25.§ (1) bekezdését részben tévesen is értelmezte az engedélyező hatóság.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette meg a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, így a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A perben felmerült, az alperes személyes illetékmentessége alapján az Illetékekről szóló módosított 1990. évi XCIII. törvény 5.§-a alapján le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2011. október 19.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke, Dr. Kalas Tibor sk. előadó bíró, Dr. Tóth Kincső sk. bíró